

OVERTAGET AF SORG

"...Og kongen sad med tilhyllet ansigt og klagede højlydt: »Min søn, Absalom! Oh Absalom, min søn, min søn!«"
(2.Samuels Bog 19:5)

Forud for dette tidspunkt i historien så vi i 2.Samuels Bog 18 David lide de frygteligste kvaler på grund af hans oprørske søn Absaloms død. Vi ser her, at disse kvaler fortsætter ind i kapitel 19. Hvad han sagde i kapitel 18, fortsætter han med at sige i kapitel 19: "**Min søn, Absalom! Oh Absalom, min søn, min søn!**" David kunne ikke holde inde med at synge denne sang. Senere i 2.Samuels Bog 19 sendte Gud Joab for at trække David ud af denne triste rille, og Joab gjorde det på sin typiske direkte og ligefremme facon. Vi kan tage Davids dilemma som et eksempel på, hvordan vi skal gribe sorg og følelser an.

For det første, så kan vi slå fast, at Davids problem lå i, at han var bundet og begrænset af en mangel på perspektiv. David så, at Absalom var død, og til en vis grad delte David en del af ansvaret (hovedsageligt igennem dårlig opdragelse af sin søn og igennem hjem søgelsen af hans egne synder på Absalom). Det var sandt og værd at sørge over; men det var ikke det *eneste*, som kunne udledes af situationen.

Davids problem lå ikke i, hvad han vidste – Absaloms tragiske død og Davids egen rolle i dette.

Davids problem lå i, hvad han glemte:

- At Gud stadig havde kontrollen
- At en stor sejr var blevet vundet
- At David havde mange loyale tilhængere
- At Gud viste stor nåde og barmhjertighed til David.

Når nogen er overvældet af tragedie eller sorg, så kan vi sige, at problem et ikke ligger i, hvad de *ved*, men i hvad de *glemmer*. David behøvede et mere præcist perspektiv – for at kunne se det gode samtidig med det dårlige.

For det andet, så lod David sig på dette tidspunkt styre af sine følelser. Det har aldrig været Guds hensigt, at følelser skulle herske over os. Gud er naturligvis ikke *imod* følelser – slet ikke. Mange kristne mangler dybtgående, inderlige følelser og oplevelser i deres vandring med Gud. På samme tid var det heller aldrig meningen, at følelser skulle sætte dagsordenen for vores liv.

Gud sendte Joab for at give David et kraftigt opvæknings-signal. Helt konkret sagde han: "David, din åbenlyse og vidtgående sørgende tilstand er selvisk. Det handler ikke kun om dig. Dine loyale, selvopofrende tilhængere fortjener at kunne være tilfredse med deres sejr, og du får dem i stedet til at føle sig rigtig forfærdeligt til mode. Vågn nu op og gå ud og giv holdet den opmuntring, de fortjener. Hvis ikke du gør, så vil du miste dem stort set alle sammen."

Der er en vigtig og berettiget plads til følelser og sorg i vores liv foran Gud. Vi ser i Bibelen, at Gud er et Væsen med følelser – det ser vi i det liv, Jesus levede, eftersom Han på perfekt vis repræsenterede Gud Faderen iblandt os. Jesus var en mand, der viste følelser – se afsnit som Markus 3:5, Lukas 10:21 og 19:41, eller Johannes 11:35.

Men når følelser sætter dagsordenen for vores liv, så bliver vi meget selviske omkring dem. Vi begynder at leve et selvcentreret liv, hvor vi konstant i hvert øjeblik fokuserer på, hvad vi *føler* og hvordan vi har det. Vi kan også tage det ilde op over for andre, hvis ikke de "fikser" vores følelser og når som helst gør, hvad de kan for at få os til at have det bedre.

Bed i denne uge Gud om at hjælpe dig til at se hele billedet omkring dit liv. Du kan måske være overtaget af sorg på grund af, det du ser og ved – og alligevel kan den virkelighed, du ikke ser, ændre hele dit perspektiv. Bed dernæst Gud om at hjælpe dig med at putte følelser ind i det rette perspektiv, at give dem den rette plads i dit liv foran Ham. Bed Gud om at sende dig en Joab – hvis Han ved, at du har behov for en.

Af David Guzik